

smrt fašizmu

svoboda n arodu

SLOVENSKI POROČEVALEC

Vestnik Osvobodilne fronte slovenskega naroda.

Posebna izdaja.

Oktober 1942.

ZA SLOGO IN BRATSTVO SLOVENSKEGA NARODA PROTI PODŽIGALCEM DRŽAVLJANSKE
VOJNE MED SLOVENCMI V KORIST OKUPATORJA!

SLOVENCMI!

Zloveščje napovedi sovražnikov slovenskega naroda o "zlomu" slovenske partizanske vojske in uničenju OF so doživele prav tak polom kakor ga je doživel razbojniški pohod združenih italijanskih in nemških tolp proti neoboroženemu slovenskemu ljudstvu, barbarski pohod, ki so ga okitili z lažnjivim imenom "ofenzive" proti slovenskim partizanom.

Ni še ugasnil plamen požganih slovenskih vasi, ko so partizanske krogle znova dokazale okupatorju in njegovim pomočnikom, da partizanska vojska še živi, živi krepkeje kakor kdajkoli poprej. Uspehi partizanskih čet v Beli Krajini, na Notranjem, v Primorju, na Gorenjskem in Štajerskem, ki so bili doseženi v zadnjih tednih, glasno dokazujejo, da partizanske vojske ni mogoče uničiti. Še več, partizanska vojska se je v ognju težkih in krvavih bojov le še okrepila in prekalila ter si priborila še večjo ljubezen slovenskega ljudstva. In prav v ognju teh bojov so vzrasle prve naše koroške čete onstran Karavank. Naši partizani so ponesli svojo osvobodilno zastavo vse do Osojskega jezera in pod Celovec ter na tem koščku stoletja tlačene slovenske zemlje zadajali sovražniku udarce in obujali v dušah naših koroških bratov vedro vefo v skorajšnjo zmago slovenskega naroda. In istočasno so prav v teh dneh majhne partizanske četice na slovenskem Primorskem bujno narasle v Soški odred, ki s svojimi bataljoni napada sovražnika od Trsta do Soče. Prav v teh dneh največjega trpljenja je slovenska partizanska vojska prvič po tolikih stoletjih združila ves slovenski narod od Špilja do Trsta, od Velikovca do Kolpe v enotni volji, priboriti si po tisočih letih znova nacionalno svobodo in neodvisnost.

Sovražniki slovenskega naroda so tudi računali, da bodo uničili OF in s tem strli hrbtenico slovenskega osvobodilnega gibanja. Toda OF je vojno gibanje vsega slovenskega naroda, zato je neuničljiva, kakor je neuničljiv tudi narod sam. Sovraštvo slovenskega ljudstva do okupatorja je po vseh novih njegovih zločinih postalo še silnejše in prav tako z vsakim dnem vse burneje narašča val svete jeze slovenskega ljudstva proti vsakršnim okupatorjemim pomočnikom. Jasneje kot kdajkoli poprej se je sedaj pokazalo, da je Osvobodilna fronta vseskozi kazala slovenskemu ljudstvu najbolj pravilna pota za njegov boj. In prav zato je OF danes močnejša kot kdajkoli, prav zato je slovenski narod danes silnejši v svojem bojovitem odporu, kakor je bil kdaj koli.

HOTELI SO NAS UNIČITI - PA SO NAS OKREPILI !

SLOVENCMI!

Fašistični razbojniki in njihovi reakcionarni protiljudski zavezniki doživljajo poraz za porazom tudi na svetovnih političnih in vojnih frontah. Na vzhodnem bojišču je Hitlerjeva ofenziva očitno zašla v zadrego in inicijativa vse odločneje na vsej fronti prehaja v roke Rdeče Armade. Dan za dnem padajo vse silnejši udarci zavezniške avijacije po fašističnih centrih. Zlom so doživeli vsi Hitlerjevi poskušaji, da bi s pomočjo svojih reakcionarnih "münchenskih" zaveznikov v Angliji in Ameriki dosegel oslabitev sovjetsko-angleško-ameriške zveze. Nasprotno, ta zveza postaja vse čvrstejša. Veličasten pritisk angleškega in ameriškega ljudstva za takojšnjo vzpostavitev druge fronte proti fašizmu očitno dokazuje, da zmaguje svobodoljubna volja angleškega in ameriškega ljudstva nad ostanki Hitlerjevih münchenskih zaveznikov, ki poskušajo porušiti enotnost sovjetskega, angleškega in ameriškega orožja.

Hitler je sklenil z ognjem in mečem zatreti sleherni odpor evropskih narodov. Toda namestu tega slede zatirani evropski narodi junaškemu zgledu narodov Jugoslavije in vse odločneje dvigajo orožje proti fašističnim tlačiteljem. Sovjetskim in jugoslovanskim partiza-

nom se pridružujejo poljski, grški, albanski, norveški, avstrijski, francoski, belgijski in drugi partizani. Iz globin zatiranih evropskih narodov vstaja in se vedno bolj širi mogočna partizanska vojska, ki nosi plamen oborožene vstaje proti fašizmu po vsej Evropi.

Vsa ta dejstva so vzbudila tudi v množicah Hitlerjeve Nemčije in Italije črva dvoma v zmago njihovih oblastnikov. V teh deželah samih se krepi antifašistično gibanje. Ženske demonstracije in celo stavka (Fiatove tvornice v Italiji) so prvi važni znanilci tega dejstva, da Hitler vse bolj izgublja bitko tudi v svojih lastnih deželah.

VSA EVROPA SE SPREMINJA V FRONTO PROTI HITLERJU IN MU PRIPRAVLJA

BLIŽNJI KONEC!

Dolžnost evropskih narodov v tem trenutku je, da do skrajnosti okrepe svoj boj proti okupatorjem in da s tem čim bolj približajo dan dokončnega Hitlerjevega zloma.

KDOR KOLI PAKTIRA Z OKUPATORJI, KDOR KOLI STOJI OB STRANI TE ORJAŠKE BORBE, PODALJSUJE OBSTANEK FAŠISTIČNEGA NASILJA NAD SVOJIM NARODOM!

SLOVENC!

V trenutku, ko je Hitler s svojimi vazali pričel s totalno ofenzivo proti vsemu, kar je svobodoljubnega in naprednega, v trenutku, ko so nemško-italijanske tolpe pričele z "ofenzivo" tudi proti slovenskemu narodu, v tem trenutku so se tudi na Slovenskem opogumile kajnovske duše, da bi okupatorja podprle, da bi zasadile nož v hrbet osvobodilni vojski slovenskega naroda. Te kajnovske roke so že dolgo na skrivaj kovale orožje, da bi ga dvignile proti svojemu narodu, ko bo njegova sila največja. Kovale so ga skrito, potuhnjeno, za hrbtom okupatorja. In ko se je razbojniška povodenj okupatorskih tolp razlila po slovenski zemlji, tedaj se je tudi ta kajnovska peščica pod zastavo Mussolinijeve "protikomunistične milice" in Hitlerjeve "Wehrmannschaft" dvignila iz svojih skritih lukenj in jela streljati v živo meso slovenskega ljudstva, dobro vedoč, da jo pri tem ščiti okupatorska vojska.

Toda tudi ta okupatorski manever je šel po vodi.

SLOVENSKI NAROD SOVRAŽI OKUPATORJE, TODA ŠE TISOČKRAT BOLJ SOVRAŽI SVOJE LASTNE JULEZE, KI SO STOPILI V OKUPATORJEVO SLUŽBO.!

Slovensko ljudstvo z brezmejnimi studom in mržnjo spremlja početje te zavržene belogardistično-mihajlovičevske tolpe izdajalcev. Naj tulijo v svet laži in klevete o "nasilju" partizanov, naj podtikajo svoje lastne razmrcvarjene žrtve partizanom, naj neštete grobove, ki so jih napolnili oni sami, pripisujejo partizanom, vse te peklenške podle in nizkotne laži ne bodo prekričale dejstva, da je ta svojat prodala slovenski narod tujemu osvajaču. In tudi slovenski partizani, ki jih ta svojat vsak dan znova proglašča za uničene, so v zadnjih tednih dokazali, da njihove krčgle sejejo prav tako neusmiljeno smrt v vrste belogardističnih tolp kakor v vrste okupatorskih razbojnikov. Občutni udarci, ki so jih partizani zadali beli gardi na Notranjeksme, Dolenjskem, polhograjskem področju, v ljubljanski okolici itd. ter razoroževanje cele vrste vasi, ki so ga izvršili partizani po vsej "ljubljski pokrajini", so odločno svarilo za vse tiste, ki mislijo, da bodo pod italijanskim pokroviteljstvom lahko uresničevali svoje protiljudske cilje.

SLOVENC!

Belogardistični hlapci okupatorjev so pričeli s svojim podlim izdajalskim početjem v trenutku, ko je junaški boj slovenskih partizanov proslavil slovensko ime po vsem svetu. Z orožjem v roki je slovenski narod dosegel, da ga zavezniški narodi priznavajo kot resničnega zaveznika v veliki vojni proti fašističnim imperijalistom. Prvič v zgodovini si je slovenski narod pod vodstvom OF in z orožjem svojih partizanov priboril tako mesto med narodi, da bo lahko sam odločal o svoji bodočnosti.

IN PRAV TO PRIDOBITEV, PRAV PLODOVE TEGA MEDNARODNEGA PRIZNANJA HOČEJO UNIČITI BELOGARDISTIČNO MIHAJLOVIČEVSKI ZAVEZNIKI MUSSOLINIJA IN HITLERJA!

Osvobodilna fronta je ves čas svarila slovensko-ljudstvo pred to izdajalsko pečico, ki se je izlegla iz najbolj reakcionarnih in najbolj protiljudskih krogov tiste osovražene gospode, ki je bila že v Jugoslaviji ves čas glavno oporišče domačega in mednarodnega fašizma. Četudi se je ta gospoda delila v "klerikalni" in "nacionalni" tabor, je bila vendar v boju proti pravicam in zahtevam ljudskih množic. In prav tako je tudi danes. Četudi se deli v "klerikalno-belogardistično" in "mihajlovičevske" legije, ima pred očmi samo en smoter: uničiti osvobodilno gibanje slovenskega ljudstva, pomagati okupatorjem, utrditi njihovo oblast nad slovenskim narodom, da bi tudi ona sama mogla nemoteno vinteti bič izkoriščanja nad delovnim ljudstvom Slovenije.

V IMPRESU SVOJIH KLIKARSKIH IN RAZREDNIH KOPISTI PRODAJA NACIONALNE IMPRESU SLOVENSKEGA Ljudstva OKUPATORJU. ZAPRAŠUJEMO PRILAGODNO PRAVILNOSTO VSEGA NAŠI SLOVENCI, OBLASTI V RUKI PRILAGODNI ROKI SVOBODILNIH NARODOV VSEGA SVETA ZA ENO Z ZBIRANJEM ANGLIJO IN AMERIKO PROTI FAŠISTIČNEMU IMPERIALIZMU!

Slovenski narod!

Najboljši tvoji sinovi se bore za tvojo svobodo in prelivajo svojo kri zanjo - belogardistično-mihajlovičevska svojat jo prodaja okupatorjem!

Narodi vsega sveta se bore za čim hitrejši zmagoviti konec vojne proti fašističnim tlačiteljem - belogardistično-mihajlovičevska svojat podpira fašizem in mi podnišuje življenja!

Najboljši tvoji sinovi se bore za mir v sreči in blagostanju po zlomu fašističnega barbarstva - belogardistično-mihajlovičevska svojat ti pripravlja bratomorno državljansko vojno!

Belogardistična družčina ni številna. Toda njena moč je v pomoči, ki jo dobiva od okupatorjev. Z okupatorsko oblastjo nad Slovenci ta družčina stoji in pade. Boj proti beli gardi in proti okupatorjem je zato enoten boj za svobodo in lepšo bodočnost slovenskega naroda. Kakor je slovenski narod dokazal, da je sposoben zadajati uničujoče udarce okupatorju, tako in še bolj bo znal uničevati tudi domače belogardistične izdajalce. V tem boju je treba združiti vse sile slovenskega naroda.

GRE ZA TO:

- da se prepereči bratomorno klanje med Slovenci;
- da se prepereči račun okupatorjev, da bi z izživanjem državljanske vojne utrdili svojo oblast nad slovenskim narodom;
- da se zagotovi demokratični način reševanja bodočnosti slovenskega naroda!

TO JE POLITIČNA OSNOVA, ki mora danes združiti ves slovenski narod. Ne sme biti več omahovanja! Belogardistično-mihajlovičevska svojat, ki je dvignila svoj kajnovski meč proti ogromni večini slovenskega naroda, je dokončno razdvojila slovenski narod samo na dva tabora. Je dokončno ločila od večine slovenskega ljudstva protiljudski izmeček, ki se je zdinjal okupatorjem. Jasno se je ločila fronta naroda od fronte tujih plačancev. Sredine ne more biti več!

Delovno ljudstvo!

Belogardistična svojat se je dvignila v prvi vrsti proti tebi, zato, da bi lahko vihtela svoj izkoriščevalski bič po tvojih plečih. Za tvoje pravice gre! Za vso tvojo bodočnost! Brani svojo zemljo, brani plodove svojega vsakdanjega dela!

DELAVCI!

Vi ste se doslej borili v prvih vrstah OF in slovenskih partizanskih čet. Vi ste zadali sovražniku najtežje udarce. Prav zato hočejo belogardistični izdajalci potepati predvsem vas. Vi niste hoteli razredne vojne, toda belogardistična svojat sama je pričela zaradi svojih razrednih in protiljudskih interesov udarjati v hrbet osvobodilni borbi slovenskega naroda. Odgovorite ji zato dostojno! Branite narodno enotnost, uničujte belogardistično zalego kajti s tem ne branite samo osvobodilnega gibanja slovenskega naroda, ampak se obenem

borite tudi za zagotovitev lepše bodočnosti slovenskega delavstva. Socialistični, krščansko socialistični, nacionalni in komunistični delavci - bodite čvrsto enotni v prvih vrstah borbe proti okupatorjem in belogardističnim tolпам!

SLOVENCII!

Nobenega oklevanja, nobenega omahovanja več ne sme biti! Z vso odločnostjo je treba prepričati, da bi belogardistični zločinci zagnali državljansko vojno v veselje okupatorju.

Izvršni odbor OF in Glavno poveljstvo slovenskih partizanskih čet sta izrekla svojo besedo:

SLEHERNEGA SLOVENCA, KI BO SODELOVAL V IZZIVANJU DRŽAVLJANSKE VOJNE, BO DOLETJIA NEUSMILJENA KAZEN.

Partizanske krogle bodo počistile te tolpe, ki četa sramoto slovenskemu imenu, s slovenskih tal. Potrebno je, da se tej borbi pridružijo vsi Slovenci! Čim odločnejši in čim hitrejši bo udarec po tej zalegi, tem manjše bodo žrtve, ki jih bodo terjali bodoči boji za popolno zmago osvobodilne stvari slovenskega naroda.

MOŽJE, ŽENE, MLADINA!

Neusmiljeno, po lastni uvidevnosti in z vsemi sredstvi uničujte belogardistično zalego, kjer koli se pojavi! Čistite naše vasi! Zbirajte podatke o zločinih belogardističnih priganjačev, o njihovem gibanju, stanovanjih itd.! Prijavljajte jih oblastem OF in slovenskih partizanskih čet! Obračunajte tudi sami z njimi!

Sloveni ci, ki ste bili prisiljeni, sprejeti orožje od okupatorjev!

Of zna delati razliko med belogardističnimi priganjači in zapeljanimi slovenskimi ljudmi, ki so iz strahu ali prisiljeni sprejeli orožje iz rok okupatorjev. Nič se Vam ne bo zgodilo, če se boste vnaprej prijavili zaupnikom OF in jim objasnili svoje stališče. Združite se v grupah, prijavite se, ostali boste mirni in zaščiteni po svojih domovih! Oddajte mirno svoje orožje partizanskim četam, ki razorožujejo z italijanskimi orožjem oborožene vasi!

PARTIZANI!

Sejte neusmiljeno smrt v belogardistične vrste! Čim odločnejši in čim bolj uničujoči bodo vaši udarci po teh izdajalcih, tem manjše bodo žrtve, ki jih daje slovenski narod v tej veliki borbi!

NARODNI ZAŠČITNIKI!

Stojte trdno n straži naših vasi in mest! Čistite vasi, mesta, ulice belogardističnih psov-gonjačev! Delajte to po svoji lastni vzpodbudi in v sodelovanju s partizanskimi oblastmi! Vedite eno: smrt slehernega belogardističnega priganjača bo rešila življenje stotih poštenih Slovencev!

SLOVENCII!

ČAS JE, da se dokončno odločijo vsi tisti, ki so še omahovali, ko se je slovensko ljudstvo borilo za svoj obstanek.

CAS JE, da se odkrito izjavi londonska jugoslovanska vlada na čigavi strani je! OF nikoli ni odbijala sodelovanja z nikomer, ki se hoče resnično boriti proti okupatorjem. Ves slovenski narod terja od londonske jugoslovanske vlade, če se noče javno postaviti na stran belogardističnih oprod okupatorjev,

da pred vsem svetom obsodi in razkrinka belogardistično-mihajlovičevsko početje;

da pred vsem svetom prizna in brani junaški boj slovenske partizanske vojske in vsega slovenskega naroda pod vodstvom Osvobodilne Fronte;

da prizna in se solidarizira z gibanjem Osvobodilne Fronte kot bojevne organizacije ogromne večine slovenskega naroda.

ČAS JE, da se javno opredele vsi iskreni nacionalistični, vsi resnični patrioti, ki jim neodvisnost Jugoslavije in njenih narodov ni prazna fraza. OF ponuja roko iskrenega sodelovanja vsem, ki so za svobodo in bratstvo južnoslovanskih narodov, za svobodno in demokratično Jugoslavijo!

ČAS JE, da se jasno izjavi takozvana "sredina", kajti omahovanje in molk pomenita podporo podžigalcem državljanske vojne, soodgovornost za tako vojno. OF ponuja roko iskrenega sodelovanja vsem tistim Slovincem, ki se hočejo boriti

proti državljanski vojni, za demokratično reševanje bodočnosti slovenskega naroda!

SLOVENC I !

Vstopamo v odločilno borbo za zmago osvobodilnih ciljev slovenskega naroda! Na slehernem Slovincu je, da pospeši prihod te končne zmage. Nihče več ne sme stati nedelavno ob strani! Naprej, še odločneje in še bolj enotno kot doslej!

PROTI FAŠISTIČNIM OKUPATORJEM, KI GRABIJO PO NAŠI ZEMLJI;
PROTI BELOGARDISTIČNO-MIHAILOVIČEVSKIM ZAVEZNIKOM OKUPATORJEV;
PROTI IZZIVALCEM DRŽAVLJANSKE VOJNE;
PROTI PSOM-GONJAČEM NAJVEČJIH SOVRAŽNIKOV SLOVENSKEGA NARODA;

ZA ZMAGO PRAVIČNE OSVOBODILNE STVARI SLOVENSKEGA NARODA IN VSEH NARODOV JUGOSLAVIJE;

ZA ZMAGO FRONTE SVOBODOLJUBNIH NARODOV POD VODSTVOM ZSSR, ANGLIJE IN AMERIKE PROTI FAŠISTIČNEMU IMPERIALIZMU!

ŽIVELA OSVOBODILNA FRONTA SLOVENSKEGA NARODA !

ŽIVELI NAŠI HRABRI PARTIZANI!

IZVRŠNI ODBOR

V začetku oktobra 1942.

Osvobodilne fronte slovenskega naroda

OSVOBODILNA FRONTA SLOVENSKEGA NARODA IN JUGOSLAVIJA.

Osvobodilni fronti slovenskega naroda kaj radi očitajo, da je "proti Jugoslaviji". Svoje natolcevanje skušajo opirati na dejstvo, da je OF brezobzirno razkrinkala napake stare, versajske Jugoslavije, in poudarila svojo odločilno voljo, slovenskemu narodu v sedanji, nad vse usodni osvobodilni borbi izvojevati zares vse nacionalne pravice, ki jih pač ni bil doslej še nikdar v celoti deležen.

Mar je kritika stare Jugoslavije v resnici "proti jugoslovanska"? Mar je slovenski narodni program že sam po sebi naperjen proti Jugoslaviji? In končno: mar je spoznanje, da si mora sleherni narod priboriti svojo popolno nacionalno svobodo, če se hoče združiti z bratskimi narodi v enakopravno skupnost - protijugoslovansko?

Danes, ko imamo za seboj izkušnje iz žalostnega aprilskega zloma versajske Jugoslavije in iz junjskega poldrugoletnega osvobodilnega boja slovenskega naroda, mora celo slepcu postati jasno, da bi bile prav take bedne "ugotovitve" za pošteni jugoslovanski program - najbolj porazne. Kdor bi se namreč zbal odkritosrčne kritike stare Jugoslavije, pač ne bi dokazal ničesar drugega, kot to, da si predstavlja bodoče sožitje narodov Jugoslavije na isti podlagi, na kakršni je bilo zgrajeno pred aprilsko katastrofo, to še pravi, na krivični in hkrati trhli ter narodom Jugoslavije in sami Jugoslaviji škodljivi velikosrbski podlagi. In komur bi se zdel slovenski narodni program "nevaren" za njegovo jugoslovansko koncepcijo, ta bi pač dal slabo spričevalo tako svoji slovenski pripadnosti kakor svojemu jugoslovanstvu.

Osvobodilna fronta sme danes s ponosom naglasiti, da ni postavljala svojega slovenskega programa nikoli v nasprotje z idejo jugoslovanske skupnosti, zgrajeni na temelju narodne enakopravnosti in pravice slehernega naroda do samoodločbe. Še več! Osvobodilna fronta sme trditi, da je edina na Slovenskem programatično in praktično pokazala pot, kako je mogoče priboriti slovenskemu narodu njegove suverene narodne

pravice, hkrati pa ustvariti pogoje tudi za bodoče svobodno sožitje narodov Jugoslavije, pogoje za novo, na narodni enakopravnosti in zadovoljstvu svojih narodov temelječo Jugoslavijo.

Da niti samoodločbe niti sloga, enotnost ter bratsko sožitje narodov Jugoslavije niso bili Osvobodilni fronti taktična gesla, od katerih potegneš iz žepa zdaj prvo, zdaj drugo, kakor ti pač narekuje trenutna politična potreba, dokazujejo že "Temeljne točke", sprejete 1941 na 2. plenarni seji SNOO in dopolnjene ob novem letu 1942. Zados-tuje, da navedemo le tri med njimi in že razgalimo vso lažnjivost tr-ditev o protijugoslovanski usmerjenosti OF, hkrati pa manifestiramo, kako združuje OF slovenski narodni program s svobodno, neimperialistič-no jugoslovansko koncepcijo.

Oglejmo si 2., 3. in 8. izmed programatičnih "Temeljnih točk"!

Druga se glasi: "Ta akcija predstavlja izhodišče za osvoboditev in združitvev vseh Slovencev."

Tretja naglašja: "Stoječ na stališču naravne in usodne skupnosti jugoslovanskih narodov, ne priznava Osvobodilna fronta razkosanja Jugo-slavije in deluje z vsemi silami za slogo in enotnost njenih narodov. Hkrati stremi k povezanosti slovenskih narodov pod vodstvom velikega ruskega naroda na temelju pravice slehernega naroda do samoodločbe."

Osma poudarja: "V skladu s slovesnimi izjavami Churchilla, Roose-velta in Stalina bo po svoji narodni osvoboditvi o notranji ureditvi združene Slovenije in o svojih zunanjih odnosih odločal slovenski na-rod sam. OF bo to elementarno pravico slovenskega naroda uveljavila in branila z vsemi sredstvi."

Kaj povedo vse tri točke v celoti? Nič več in nič manj, kot to, da hoče OF priboriti slovenskemu narodu osvoboditev, združitvev in pra-vico do samoodločbe kot najvišji izraz narodne suverenosti, hkrati pa, da stremi po bratskem sožitju slovenskega naroda z drugimi jugoslovan-skimi narodi v novi, na temeljih narodne enakopravnosti zgrajeni Jugo-slaviji ter k povezanosti vseh slovenskih narodov pod vodstvom ruskega naroda. Da se bajka o protijugoslovanski usmerjenosti OF razblini v nič, pa zadostuje že sama konfrontacija s tretjo izmed "Temeljnih točk"!

Tako svojo programatično koncepcijo zastopata Osvobodilna Fronta in njen vestnik "Slovenski poročevalec" ves čas svojega obstoja in razvoja ter se borita zdaj proti velikosrbskim, zdaj proti separatistič-nim "srednjeevropskim" oz. italofilskim težnjem domače in v inozemstvu bivajoče bele garde.

Tako torej - kar se tiče programatičnih teženj Osvobodilne fron-te slovenskega naroda.

Kar pa se tiče borbene poti Osvobodilne fronte, je ta pot edina, ki dejansko ustvarja pogoje za novo Jugoslavijo. Če je velikosrbska hegemonija v stari Jugoslaviji razbijala slogo in enotnost južnoslo-vanskih narodov, tedaj jo skupna partizanska borba proti fašističnim imperialistom in okupatorjem kuje na novih temeljih, na temeljih skup-nih borbenih smotrov, za katere prelivajo svojo kri in darujejo svoja življenja tako srbski, kakor slovenski, hrvatski in črnogorski parti-zani. Narodno osvobodilna-partizanska in prostovoljska vojska Jugosla-vije, ki ji poveljuje skupni Vrhovni štab, je najpristnejša vez med na-rodni Jugoslavije, kar jih je kdaj bilo. Trditi smemo: popolna zmaga narodnoosvobodilne partizanske in prostovoljske vojske Jugoslavije je hkrati jamstvo in pogoj za nastanek ter zmago nove Jugoslavije.

Partizansko gibanje jugoslovanskih narodov združuje v najvišjem in najčistejšem pomenu besede načelo samoodločbe z voljo trdno preiz-kušanih narodov Jugoslavije po slogi, enotnosti in skupnem sožitju. V tem smislu sme in mora Osvobodilna fronta zapisati na svoj prapor:

Svobodna in združena Slovenija v svobodni, na narodni enakopravnosti temelječi Jugoslaviji.

O D L O K.

o reorganizaciji Glavnega poveljstva slovenskih narodno-osvobodilnih partizanskih čet.

1. Z namenom, da bi dosegel čim večjo operacijsko sposobnost Glavnega poveljstva slovenskih narodno-osvobodilnih partizanskih čet, hkrati pa tudi čim tesneje povezal slovensko narodno vojsko s politič-nim delom Osvobodilne fronte, imenuje Izvršni odbor OF naslednje Glav-no poveljstvo slovenskih narodno-osvobodilnih partizanskih čet :

-- Za komandanta tovariša Jerneja Posavca, doslej političnega komisarja Glavnega poveljstva,

-- za političnega komisarja tov. Petra Kalana, sekretarja Izvršnega odbora Osvobodilne fronte,

-- za namestnika komandanta tov. Branka Hrasta, generalštabnega polkovnika bivše jugoslovanske armade, doslej člana Glavnega poveljstva,

-- za organizatorja strokovne vojaške izgradnje čet in poveljniškega kadra tov. Doreta Trdino, doslej člana Glavnega poveljstva.

2. Z namenom da oskrbi čim višjo politično raven čet in nadzor nad politično izgradnjo, imenuje Izvršni odbor OF naslednje pomočnike politikomisarja Glavnega poveljstva:

tov. Bolka Brezarja, člana agitacijsko-propagandistične komisije pri Izvršnem odboru OF, člana KPS,

tov. Jurija Dobravca, člana vodstva krščanske skupine v OF,

tov. Slavka Gruma, člana vodstva Skolov.

3. Tovarišema Petru Strugarju in Primožu Tratniku, ki prevzajeta nove naloge v osvobodilnem gibanju, izreka Izvršni odbor OF priznanje za njuno požrtvovalno delo, ki sta ga doslej vršila pri Glavnem poveljstvu, ter ugotavlja, da je prva perioda rasti in razvoja slovenskega partizanstva bistveno povezana z njunima imenoma tako glede na sama dejstva kakor v zavesti naših partizanov.

Na položaju, dne 1. oktobra 1942

Izvršni odbor OF.

O D L O K

o kooptaciji tov. Petra Strugarja v Izvršni odbor OF

1. Izvršni odbor OF kooptira tovariša Petra Strugarja.

2. Izvršni odbor OF poverja tov. Petru Strugarju vojaški referat.

Na položaju, dne 1. oktobra 1942.

Izvršni odbor OF.

REORGANIZACIJA GLAVNEGA POVELJSTVA

Reorganizacija Glavnega poveljstva slovenskih narodno-osvobodilnih partizanskih čet, ki jo je izvedel IOOF, je posledica novih nalog in potreb naše narodne vojske, novih okoliščin, v katerih se razvija slovenska partizanska vojska.

Dejstvo, da je italijanska ofenziva glede svojega poglobitnega smotra - glede uničenja slovenske partizanske vojske - doživela popoln neuspeh, je najzgovornejši dokaz, da so se slovenske partizanske čete doslej pravilno razvijale in da je bila splošna organizacijska, strateška in taktična linija Glavnega poveljstva pravilna ter uspešna. Po drugi strani pa terjajo isto dejstvo, da omogočimo nadaljnji razvoj slovenske narodne vojske tako v organizacijskem pogledu kakor v pogledu njenega vodstva.

Iz slovenske narodne vstaje raste slovenska partizanska vojska, ki je preživela italijansko ofenzivo, je danes neprimerno bliže kovu regularne armade, kakor pa je bila za časa svobodnega slovenskega teritorija. Ta razvoj v smeri regularne armade kakor tudi potreba, da večje in udarnejše koncentracije hitro uničijo izdajalske belogardistične tolpe, sta po italijanski ofenzivi in prvi reorganizacijski periodi narekovala organizacijo novih udarnih brigad poleg terenskih odredov (ki jih bomo seveda ohranili vse do osvoboditve, ker so najneposrednejši organ narodnih vstaj). Glede poveljstva pa zahtevata, da postane predvsem operacijsko in sposobno, dvigniti strokovno raven naše vojske, medtem, ko so bile v prvih razdobjih slovenske narodne vstaje naloge Glavnega poveljstva poleg splošnega strateškega in taktičnega usmerjanja zlasti organizacijsko politične. IOOF je to spremembo upošteval tako da je prvič zmanjšal število članov Glavnega poveljstva in s tem omogočil njegovo večjo gibljivost, drugi pa je v sestavi Glavnega poveljstva zaostрил poudarek na vojaških izkušnjah.

Čeprav so se ustroj in naloge naše partizanske vojske v marsi- katerem pogledu približale kovu regularne armade, pa se pomen njene partizanske taktike in njen politični značaj nista prav nič zmanj- šala. Nesprotno! Težišče političnega delovanja na terenu je po italijanski ofenzivi v mnogočem prešlo prav na našo partizansko vojsko. Hkrati pa dobiva tudi samo politično delo v mnogočem izrazite elemente vojaške primesi. Vse to seveda zahteva dvig politične ravni celotne partizan- ske vojske, neposrednejše posege IOOF v vojaška vprašanja kakor tudi tesnejšo osebno zvezo med IOOF in Glavnim poveljstvom. Zaradi tega je IOOF z odlokom o reorganizaciji prvič združil svoje tajništvo s političnim komisariatom Glavnega poveljstva, drugič dodelil politič- nemu komisarju Glavnega poveljstva zbor treh pomočnikov, ki pripada- jo vsak po eni izmed ustanovnih skupin Osvobodilne fronte, in tretjič, ustanovil v svoji sredi vojaški referat ter poveril z njim dosedanje- ga komandanta slovenskih narodnoosvobodilnih partizanskih čet tova- riša Petra Strugarja.

Novo Glavno poveljstvo ima pred seboj izredno odgovorne naloge: uničiti vojaško silo bele garde in znova očistiti našo zemljo okupator-jev. Izpolnilo jih bo lahko, če bo imelo oporo v celotni Osvobodilni fronti, ki mora slovenski narodni vojski, jamstvu za zmago slovenske- ga naroda, posvetiti vso borbena ljubezen in nego.

VOJNO POROČILO

GLAVNEGA POVELJSTVA SLOVENSkih NARODNO-OSVOBODILNIH PARTIZANSKIH ČET.

Sredi julija se je pričela italijanska ofenziva proti slovenskim narodnoosvobodilnim partizanskim četam. V ofenzivi je sodelovalo nad 60.000 Italijanov. Italijanska vojska je bila opremljena s topništvom, tanki, aviacijo in najmodernejšim avtomatskim orožjem. Vzporedno z italijansko ofenzivo je potekala nemška ofenziva na Gorenjskem in Štajerskem, katere se je udeleževalo okrog 20.000 Nemcev. V sovražni- kovi ofenzivi proti slovenski narodni vojski je odkrito opravljala svoj izdajalski posel bela garda, ki je sovražniku kazala pota, po ka- terih naj prodira, domove, ki naj jih požge, in Slovence, ki naj jih pomori.

Namen nemško-italijanske ofenzive proti slovenski narodni voj- ski je bil uničiti slovensko partizansko gibanje. Ta namen je sovražni- ku v celoti izpodletel.

Sovražnikove izgube v italijanski ofenzivi, ki je trajala od 16. julija pa vse do konca septembra, znašajo 2000 mrtvih in ranjenih, slovenske izgube 300 mrtvih, ranjenih in pogrešanih. Sovražnikove iz- gube v nemški ofenzivi presegajo 500 mrtvih in ranjenih, slovenske izgube pa znašajo okrog 60 padlih, ranjenih in pogrešanih.

Italijanska ofenziva se je razvijala v treh zaporednih sunkih: na Notranjskem, na Kočevskem in na Dolénjskem. Ofenziva na Dolénjskem je bila v primeri z ofenzivo na Notranjskem in Kočevskem že znatno oslABLJENA. Srditi odpor, ki so ga nudili partizanski oddelki na Notranjskem, je zadel sovražniku zelo velike in hude izgube in bist- veno zadržal hitrost, s katero je nameraval sovražnik razširiti svojo ofenzivo na druge predele tako imeňovane "Ljubljanske province". Izmikalna taktika v manjših skupinah je na Kočevskem paralizirala skoraj neprodušne obroče velikanske sovražnikove premoči, medtem, ko so večje partizanske koncentracije na Dolénjskem in njihovo uspešno ma- nevriranje po eni plati zavajale sovražnika, da je udarjal v prazno, po drugi strani pa mu zahrbtom zadajale težje udarce.

Partizanske čete na Gorenjskem in Štajerskem so kombinirale srdite spopade s spretno manevrsko in izmikalno taktiko.

Popoln neuspeh sovražnikove ofenzive, ki je operirala z veli- kansko premočjo tako v orožju kakor v številu, je znova dokazal, da je slovensko partizanstvo neuničljiva sila.

Ze v teku italijanske ofenzive je začelo Glavno poveljstvo re- organizirati slovensko narodno vojsko glede na nove pogoje in naloge Osvobodilne borbe. Doslej so poleg terenskih odredov, ki ostajajo najne- posrednejši organ slovenske narodne vstaje, organizirane tri udarne brigade: UB Toneta Tomšiča, UB Matije Gubca in UB Inava Cankarja. Trenutno organizira Glavno poveljstvo četrto udarno brigado - UB Ljube Šercerja. Bataljoni udarnih brigad so bili že po italijanski ofenzivi v borbi z belo gardo in okupatorji ter so pokazali svojo visoko borbena moralo.

Na Primorskem je zrasel nov partizanski bataljon - bataljon Sirona Gregorčiča. Na Koroškem so organizirani prvi oddelki slovenskih narodno-osvobodilnih partizanskih čet, bataljon II. grupe odredov pa je na svojih maneverskih pohodih prodiral celo globoko v Koroško.

Glavno poveljstvo je po reorganizacijski periodi odredilo prehod v novo partizansko ofenzivo proti beli gardi in okupatorjem. Slovenska narodna vojska je zadala za prvo ofenzivno udarce izdajalskim belo-gardističnim tolpom na Notranjskem in Dolenjskem kakor tudi italijanski oboroženi sili. Pomembnejši podatki o teh zadetih udarcih nove partizanske ofenzive so razvidni iz poročil, ki jih objavljamo spodaj.

Na položaju, dne 3. oktobra 1942.

Za Glavno poveljstvo:

Komandant: Jernej Posavec

Politični komisar: Peter Kalan.

POHOD II. GRUPE ODREDOV NA ŠTAJERSKO

Koso oddelki II. grupe odredov odbili prvo italijansko ofenzivo na osvobodjeno ozemlje pri Stični, kjer je v šestdnevni bitki padlo nad 400 Italijanov, so krenili proti Gorenjski in Štajerski kot okrepitev partizanskim četam na slovenskem ozemlju, okupiranem po Nemcih. Na dolgi, 2 in pol meseca trajajoči poti preko Dolenjske, Notranjske, Primorske, Gorenjske, bivše avstrijske Koroške in Štajerske, sredi polne nemške ofenzive proti partizanom, sredi neprestanih napadov in težkih obrambnih bojev, prehranjevalnih težkoč in telesnih naporov so naši oddelki pokazali vzorne primere odpornosti, samozatajevanja in požrtvovalnosti.

Med potjo so imeli okrog 35 napadov in spopadov s sovražnikom, v katerih je bilo ubitih 47 Italijanov in 180 Nemcev.

Pohod II. grupe je bil izveden sredi splošne nemške ofenzive proti partizanom. Nemci so obkoljevali z velikimi silami vse predele, kjer so čutili partizane. Naše čete so spretno izognile vsem zanje neugodnim spopadom.

USPEHI DOMAČIH ŠTAJERSKIH ODDELKOV

Izvršenih je bilo 9 sabotažnih akcij: uničena žična železnica pri "Cigelnici" v Zagorju, zažgana žaga in lesno skladišče na Ngarzjih v Savinjski dolini, zažgan in uničen vagon z vojaško opremo v Šoštanju, zažgan in uničeno skladišče, v katerem so bili deli aviona in druga vojaška oprema, v Polzeli, zažgani sestavni deli za 40 lesenih barak, ki naj bi služile za slovenske internirance v Nemčiji, uničen elevator pri regulaciji Savinje, uničen rudnik boksita "Vranja peč" pri Velenju (škoda milijonska), uničena smodnišnica v Hrastniku.

Prekinitev električnih, prometnih in telefonskih zvez: dvakrat je bila razstreljena proga Zagorje-Sava, trikrat je bila razstreljena proga Celje-Zidanimost, enkrat je bila razstreljena proga Šoštanj-Paka, osemkrat prekinjen telefon na raznih progah, petkrat minirani nosilci daljnovidov, enkrat postavljen za preke na cesti Sv. Urban-Sv. Pavel.

Uničena prevozna sredstva: stroj ozkotirne železnice rudnika Zabukovica, 1 tovorni avto, 2 civilna avtomobila, 1 policijski patrolni avto, 1 avtobus, 3 motorna kolosa.

Izdajalcem in nemškimi komisarjem je bilo uničeno: 84 glav goveje živine, 10 konj, 18 prašičev.

Požganih je bilo 18 posestev slovenskih izdajalcev in posestev, na katerih so bili nemški komisarji.

Požganih je bilo 9 planinskih koč, ki bi lahko služile Nemcem za postojanke.

Skupno je bilo ubitih 79 Nemcev, Wehrmannov in Werkschutzov, ranjenih pa 38. Ubiti so bili tudi 4 provokatorji, 4 gestapovci, 47 denuncijantov, 4 denuncijanti pa so bili ranjeni.

Nemcem je bilo zaplenjenega orožja in municije: 68 pušk, 1 puško-mitraljez, 3 avtomatske puške, 1 parabelum, 15 pištoľ, 16 bomb, 4948 kom. municije, 2844 vžigalnikov, 600 električnih vžigalnikov, 80 kg smodnika.

BORBE I. GRUPE ODREDOV.

Dne 3. VIII. je sovražnik organiziral večji napad na sektorju Blegaš, kjer sta stali 2. in 3. četa poljskega bataljona. Napad je bil izvršen načrtno, tako, da so Nemci napravili tri obroče okrog obeh čet. 2. četa in enemu vodu II. grupe, ki se je trenutno nahajal pri 2. četi, se je posrečilo v zadnjem trenutku izogniti se obroču ter se začasno umakniti preko italijanske meje. 3. četa je sprejela borbo. V boju je sovražnik izgubil 30 mož, medtem, ko so partizanske izgube znašale 14 - 16 mož. Napad na Blegaš je trajal 3 dni.

Dne 11. VIII. je sovražnik organiziral napad na Jelovico, s 5-6.000 možmi. Partizanska glavnina je bila popolnoma obkoljena in se je odločila, da se prebije. Naši so jurišali na sovražnikove položaje in jih prebili. Sovražnik je na tem mestu izgubil 30 mož. V celoti je sovražnik izgubil 50 - 60 mož. Partizanske izgube znašajo 15 mož.

Ko se je umaknila 2. četa v Italijo, jo je prebivalstvo z navdušenjem sprejelo. Četa je izvršila nekaj manjših akcij, nakar se je vrnila.

28. VIII. je bila izvršena akcija v Kropi. Pri tej akciji smo zaplenili v tovarni, na občini in na pošti 9600 RM, 2 rotacijska stroja, 1 ciklostil, 5 pisalnih strojev, 2 računska stroja, 200 kg papirja. V tovarni so bili delno poškodovani vsi stroji.

30. VIII. je bila izvršena akcija v Podpartu. Partizani so požgali nov most čez Savo, uničili na železniški postaji vse telefonske in telegrafске naprave, uničili prometno pisarno ter razbili glavne dele na dveh lokomotivah.

VOJNO POROČILO KRŠKEGA ODREDA

V času, ko je davjale na kočevskem in notranjskem sektorju italijanska ofenziva, so čete Krškega odreda napravile vrsto uspešnih akcij v bok in hrbet okupatorju.

3. in 2. bataljon sta večkrat napadla posadke v Mokronogu, Tržišču in Krmelju. Pri vseh teh napadih je bilo mrtvih nad 20 Italijanov, od naših tovarišev je padel eden, eden pa je bil ranjen.

1. in 2. bataljon sta uspešno pomagala Udarni brigadi Toneta Tomšiča proti Italijanom in proti belogardistični tolpi, ki je bila zakopana ob Krki blizu Novega mesta, v neposredni bližini italijanskih bunkerjev. V teh bojih je padlo precej Italijanov in skoraj polovica belogardistične tolpe. Belogardistom so zaplenili večjo količino žita, živine in drugih živil. V bojih z belogardisti smo imeli 2 mrtve in 2 ranjena tovariša. Pri Kostanjeviči in St. Jerneju so čete 1. bataljona večkrat zavrnile italijanske izpade ter ubile 5 Italijanov, več jih pa ranile. Med težko ranjenimi Italijani je tudi poročnik, ki je osebno vodil požigalne ekspedicije po naših vaseh. Čete 3. bataljona so uspešno zavržale izpade Italijanov iz Trebnjega ter pobile pri tem okoli 15 sovražnikov. V tem času so iste čete tudi razkropale progo med Trebnjem in Veliko Loko ter napadle italijansko patrolo ob progi.

Najbolj uspele akcije v zadnjem času pa so napravile čete 2. in 3. bataljona. Čete 2. bataljona so napadle obmejno italijansko-nemško postojanko v Zamešku nad Skočjanom. Ubitih je bilo 9 Italijanov in 3 Nemci. 15 Nemcev in Italijanov pa je bilo ranjenih. V jurišu je jurišni vod 1. čete 2. bataljona vdrl v šolo, ki je bila izpremenjena v trdnjavo ter zasedel kuhinjo, kjer so Italijani ravno kuhali kosilo. Po polurnem srditem boju, v katerem je bila razbita kuhinja in vsa hiša, smo se umaknili. Uspešno nam je zapleniti živila, ki so bila v kuhinji. Naši so imeli enega mrtvega, tri težje ranjene in dva lažje ranjena. Izvrstno akcijo je napravila 1. četa 3. bataljona pod vodstvom komandirja tov. Miklavža in politkomisarja tov. Mencina, ki se je obpriliki, ko so hoteli Italijani iz Trebnjega po izdajstvu belogardista obkoliti taborišče te čete, s spretnim manevrom izogniti italijanskemu obroču ter s težkim mitraljezom in puškomitraljezom udarila v italijanski bok. V tem boju je obležalo 70 italijanskih vojakov. Od naših ni padel nobeden. 2. četa tega bataljona je napadle iz zasede italijansko kolono pri Bistrici nad Mokronogom ter pri tem ubila 6 Italijanov, med njimi kapetana, komandanta Mokronoga, ranila pa okrog 10 Italijanov. Pri Pijavicah pa je ista četa iz zasede ubila 8 Italijanov, več jih pa ranila. 3. bataljon je pred dnevi napadel iz zasede belogardistično tolpo pri St. Rupertu, ki se je umaknila pred partizanskimi četami iz St. Jošta pri Novem mestu. Ko se je belogardistična tolpa gibala po ozemlju kjer ni bilo partizanskih čet, so močno belogardistično kolono, ki je

štela okoli 200 mož, napadli s puškami člani okrožnega odbora OF za Novo mesto in v polurnem boju preprečevali belogardistični tolpi vstop v Šmarjeto. Tovariši terenski delavci so pokazali hrabrost, ki naj bo vzgled vsem edinicam Kriškega odreda.

Najboljšo akcijo je napravil 2. bataljon s komandantom tov. Lazarjem in politkomisarjem tov. Vladom pod vodstvom ustrežnega komandanta tov. Dušana Mornarja. Razrušili in zažgali so italijanske bunkerje ob progi Novo mesto - Mirna peč ter na isti progi v soteski pri Česnjicah iztirili in prevrnili tovorni vlak ter ga pregledali. Pri tem sta bili uničeni dve lokomotivi, katerih osebje je bilo pobito. Razbitih je bilo nekaj pulmanovih vagonov in tovornih vagonov. Zadnjih pet vagonov, ki so bili natovorjeni z lesom, so odklopili in v polnem diru izpustili proti Novemu mestu. Promet je bil ustavljen za več dni.

Krški odred je poslal v čast okolitve Roga več močnih in dobro oboroženih bojnih patrol, ki so udarjale Italijanom v hrbet in boke ter jih mnogo pobile.

PARTIZANI V LJUBLJANSKI OKOLICI

V noči od 29. na 30. avgust so partizani napadli vrsto italijanskih posadk ob ljubljanski žični meji. Obstreljevali so dolénjski kolodvor, kolodvor v Zalogu in karabinjersko postajo v Vevčah. Okupatorji štejejo 17 padlih in ranjenih vojakov.

SODELOVANJE SLOVENSКИH IN HRVATSKIH PARTIZANOV

17. septembra se je hrvatska žumberaška četa, ki se je mudila pod Gorjanci, v sodelovanju s slovenskimi partizani spopadla s tolpo oboroženih belogardistov. V tem boju je bilo po prvih podatkih ujetih 5, pobitih pa 14 belogardistov.

RAZOROŽITVENA AKCIJA V SUHI KRAJINI

V zgodnjih jutranjih urah 18. septembra so partizanske čete obkobile večje kraje v Suhi Krajini in nato preiskale poslopja, da bi pobrale orožje, ki so ga okupatorji razdelili civilnemu prebivalstvu z namenom, zanetiti državljansko vojno. V popoldanskih urah so isto izvedle v številnih manjših vaseh. Vsepovsod so naše čete naletete na popolno razumevanje. Sukokrajinci so prepuščali orožje onim, ki se bodo z njimi borili proti fašističnim zločincem. Razumeli so, da jim je okupator potisnil orožje v roko le zato, da bi namesto vojne za narodno svobodo razvneli bratomorní boj med samimi Slovenci. Moške in žene, zbrani na shodih, so odobravalí izvajanje partizanskih političnih komisarijev, ki so pozivali k slogi med Slovenci in k skupnemu odločnemu boju proti narodnim zatiralcem. Partizani so nabrali nad 150 bomb, nekaj pušk in revolverjev ter lepo količino municije.

Le dve vasi sta postali pozorišče boja med Slovenci. V Kompoljah in v Hinjah sta se dve skupini zaslepljencev zoperstavili plemeniti nameri partizanov, se zaprli v poslopja in bližajoče se partizane napadli. Partizani so bili prisiljeni odgovarjati in je skupina v Kompoljah imela nekaj žrtev, ona v Hinjah pa je pobegnila. Ker je pri spopadu v Hinjah padel naš tovariš Stefan, mu je partizanski bataljon, ki je okoli Hinj operiral, priredil popoldne svečan pogreb z vsemi verskimi obredi. Tedaj pa so bili Hinjčani pričevalci čudovitega prizora. Partizanska patrolja je namreč privedla na pokopališče enega izmed domačinov, ki je zjutraj streljal na partizane, torej enega izmed sokrivcev prerane smrti partizana, ki je legel v grob. Vse je pričakovalo, da bo tega napadalca kaznovala narodna vojska z vsó ostroostjo, h kateri je bila docela upravičena. Tu pa se je pokazala vsa partizanska velikodušnost in res globoko ljubezen do svojega naroda. Napadalca je bil pomiloščen, ker je narodno sodišče menilo, da bo ravnanje partizanov njemu in drugim zaslepljencem udprlo oči in utrló pot do še krepkejše enotnosti. Sodišče pa je istočasno naglasilo, da je to zadnji opomin k iztreznjenju vseh belogardističnih elementov in da bo v bodoče ravnalo z neizprosno strogostjo.

BORBE Z BELO GARDIO IN OKUPATORJI NA NOTRANJSKEM

V noči od 16. na 17. september je bila izvedena akcija proti beli gardi v vaseh Dobce, Bezuljak, Begunje, Topol, Selšček in Hilenó. Sodelovalo je 565 partizanov. Uničenih je bilo 35 belogardistov. Partizani so imeli 3 mrtve in 5 teže ranjenih.

Isto noč je izvedel Ložki odred akcijo proti belogardistični postojanki v Kozarščah. Akcija je v celoti uspela. Zaplenjenih je bilo več pušk in bomb. Belogardisti so se razbežali, kolikor jih niso partizani polovili in razorožili.

23. septembra je minerski oddelek Loškega odreda miniral progo pri Ivanjem selu.

V noči od 3. na 4. september so partizani vdrli v Stari trg in v njem napadli italijansko posadko. Deset Italijanov je bilo ubitih. Hkrati so partizani uničili dva organizatorja bele garde. Vdor in odhod partizanov se je izvršil ob petju partizanskih pesmi. V isti noči so partizani pobili v okolici Starega trga 14 oboroženih belogardistov in pri tem zaplenili 9 italijanskih pušk s priborom, 560 nabojev, 20 ročnih bomb in nekaj drugega materiala. Belogardističnim organizatorjem je bila zaplenjena živina.

PARTIZANSKI BOJI V BELI KRAJINI

Dne 21. septembra je napadla mladinska četa Kordunaške Udarne Brigade med Semičem in Rožnim dolom transport nafte. Razrušila je na več mestih železniško progo, uničila 3 lokomotive, med njimi 1 zažgala, preluknjala pa 20 cistern, napolnjenih z nafto, ki se je razlila po progi.

Dan kasneje se je udarila Kordunaška Udarne Brigada z večjimi italijanskimi silami pod Tančo gorjo. Borba se je vršila na odprtem terenu in je trajala od 8 ure zjutraj skoro do večera. Kordunaši so prizadejali okupatorski vojski težke udarce. Pobitih je bilo nekaj nad 100 okupatorskih vojakov (po italijanskih vesteh okrog 300), dalje 7 oficirjev, neznanu število je bilo ranjenih. Uničenih je bilo 7 sovražnih kamijonov, zaplenjen 1 motocikel. Kordunaši so dalje ujeli 18 okupatorskih vojakov, zaplenili 1 metalec min z večjim številom nabojev, 5 težkih mitraljezov, 1 lahek mitraljez, 3 puškomitraljeze, 69 pušk z večjim številom municije ter 15 revolverjev.

Čete iste brigade so uničile tudi črnomejski rudnik Kanižarico, pri čemer je zgorelo okrog 50 italijanskih vojakov.

Dne 23. septembra so napadle slovenske partizanske čete nad 500 Italijanov, ki so se koncentrirali pri Planini v okolici Črnomlja. Ugotovljeno je, da je pri tem boju padlo najmanj 70 okupatorjev (po italijanskih vesteh 243). Zaplenjenih je bilo 6 pušk.

NOTRANJSKI PARTIZANI BIJEJO OKUPATORJE

Dne 25. septembra je korakala skozi Iško kolona 400-600 Italijanov. Pred njimi pa oddelek belogardistov. Naše čete so pustile mimo belogardiste ter začeli sipati ogenj iz mitraljezov in pušk na okupatorje. Pobitih je bilo najmanj 20 Italijanov, večje število pa je bilo ranjenih. Svojo jezo so stresli tepeni Italijani nad svojimi belogardističnimi pomagači, češ, da so jih ti zapeljali v partizansko zasedo. V svoji onemogli jezo so Italijani postrelili 18 belogardistov, med njimi komandirja čete.

Dne 2. oktobra je prišla na Jelenov žleb na Veliki gori okupatorska patrolja, v kateri je bilo okoli 60 vojakov. Naše čete so jih napadle in pognale v beg. Okupatorji so se vrnili v svojo garnizijo, poiskali pomoč ter se nato ponovno podali na Jelenov žleb. Bilo jih je okoli 300. Naše čete, ki so jih prej napadle so se med tem premaknile. Ko so se okupatorji brezskrbno vračali proti Rakitnici, so jih naše čete ponovno napadle. Italijani so po krajši, pa ostri borbi, med katero so naši partizani prepevali bojne pesmi, zbežali ali pa se začeli skrivati po gozdu. Padlo je okoli 17 Italijanov, 6 so jih naše čete ujele. Zaplenili so okupatorjem 1 metalec min z večjim številom nabojev, 1 puškomitraljez, 17 pušk, večje število municije.

Dne 6. oktobra je prišla kolona kakih 150 Italijanov pod Mokro krast krompir. Naše čete so jih napadle v jurišu ter jih mnogo ranili, nekaj pobili, 1 pa ujeli. Italijani so pobegnili v vas Sekiršče in se tam utrdili.

ZIMA TRKA, OPREMIMO NA NOVO PARTIZANSKO VOJSKO !

SLOVENSKEMU NARODU !

Bliža se zima in z njo deževje, mráz in sneg. S tem stopa pred slovenski narod zopet najvažnejše vprašanje oskrbe slovenske partizanske vojske z zimsko opremo. Sleherni Slovenec in Slovenka, vsaka slovenska družina in narod v celoti se mora zavedati, da od zadovoljive rešitve tega vprašanja zavisí nadaljnja borbena sposobnost partizanske vojske in z njo zmagovito nadaljevanje osvobodilne borbe slovenskega naroda. Poldrugoletne neprestane borbe partizanov, stalno prebivanje na prostem, posebno pa borbe in premiki v zadnji ofenzivi so poslabšali opremo partizanske vojske v taki meri, da je njeno stanje skrajno pomanjkljivo in je zato pred nastopom zime potrebna popolna obnova.

Izvršni odbor OF in Glavno poveljstvo slovenskih partizanskih čet stopata zato pred slovenski narod s pozivom, da se tega vprašanja v celoti zave in ga tudi sedaj reši v tisto uvidevnostjo in s prav tisto ljubeznijo, ki je doslej odlikovala slovenski narod in ga čvrsto povezala s svojo narodno vojsko.

Vodstvo Osvobodilne fronte se zaveda zmanjšanih možnosti, težav in omejitev, v katere je roparski okupator vrgel naš narod, zlasti njegov najpožrtvovalejši del, vendar je prepričan, da slovenski narod ne bo hotel obtičati na sredi poti, ne bo zapustil svojih najboljših sinov, ki mu v junški borbi, prezirajoč največje žrtve, glad in smrt, kujejo srečno in boljšo bodočnost.

Sloventi, slovenske družine ! Radevolje boste priznali, da je v vaših shrambah in omarah še toliko usnja, čevljev, perila in ostale zimske opreme, da bo dobro opremljena vsa slovenska vojska, če se bo vsak omejil na najpotrebnejše. Priznali boste, da je lažje vam vzdržati v mestih in vaseh, v kurjemem stanovanju z lažjimi čevlji in manj toplo obleko, kakor partizanu v zasneženih gorah, v dežju, burji in viharju brez strehe, lačnemu v naporni službi in neprestani borbi, posebno, če vas dviga zavest, da so to vaši bratje, sinovi, možje, očetje, ki se borijo za vas vse in za vašo boljšo bodočnost. Kdo od poštenih Slovencev ne bi hotel s svojimi najbližjimi deliti svojih, četudi skromnih sredstev?

Poznavajoč ljubezen, ki jo slovenski narod goji do svoje partizanske vojske sta Izvršni odbor OF in Glavno poveljstvo prepričana, da bosta prvi poziv sprožili v naših mestih, trgih in vaseh širokoptezno in podrobno organizirano zbiralno akcijo za oskrbo partizanske vojske z novo zimsko opremo, premagujoč pri tem tudi nove najtežje ovire

Posebno so potrebni ti-le predmeti: čevlji, gozzerji, zimske rokavice, nogavice in čepice, zimsko perilo in obleke, plašči, odeje, šotorska krila, robci, nahrbtniki in smuči.

Pozivamo okrožne, rajonske in terenske odbure OF, kjer teh ni pa vse Slovence, Slovenke in slovenske družine, naj takoj prično zbirati te predmete in naj zbrano prijavijo in izročijo bližnjemu partizanskemu poveljstvu...

Vse za našo partizansko vojsko !

100F

SMRT FAŠIZMU - SVOBODA NARODU !

Glavno poveljstvo slov. partizanskih čet
Partizanska vojska združuje slovenske pokrajine

Po poldrugoletnem boju za svobodo in neodvisnost stopa slovenski narod naglo k uresničenju svojega osvobodilnega smotra: osvoboditvi, združitvi in samoodločbi.

Nazdelitev slovenskega naroda in zemlje, ki je sledila razbitju Jugoslavije, je imela namen porušiti se slovenske zemlje, narod pa tako ohromiti, da mu bo razsekaneu med tri fašistične roparske sosede onemogočen vsak organiziran odpor, ki bi zvelj narod v celoti. Temu satanskemu načrtu iztrebitve in uničenja naroda se je slovenski narod enoten in združen v svoji Osvobodilni fronti uprl, ga preprečil z množično politično organizacijo ter s svojo narodno partizansko vojsko.

Ta se niti za trenutek ni ustavila pred ogromnimi težavami. Predrla je umetno postavljene meje, našla pot v vse predele Slovenije, v mesta in vasi ter zanesla plamen upora ne samo v pokrajine Jugoslavije, temveč je drla preko rek in gorskih grebenov in preko starih mej na Koroško in Primorsko, kjer je bila četrta stoletja slovenska govornica potisnjena v skromne kočke kmetov in delavskih naselji.

Slovenska partizanska puška je takoj našla pot v dragulj slovenske zemlje, odsekano Gorenjsko, v slovenska pljuča - odrezano Štajersko. Težka in nevarna je bila pot, ki so jo prvi nastopili pionirji svobode, naši partizani in politični delavci. Premnog partizan je našel svoj grob v mučilnicah, ječah in ob morilnih stebrih so končali svoja mlada življenja fantje in dekleta, možje in žene, ko so netili plamen odpora proti molodušju in klicali na upor. Toda z njimi so stopile nove desetine, stotine herojev, ki se niso pomišljali nadomestiti padle, vedoč, da s svojimi žrtvami rešujejo vse kar jim je drago: otroke, matere, neveste, žene, dekleta, svoje drage domačije, ves slovenski rod, njegov obstoj in jim gradijo njih sončno bodočnost. Za to ceno je majhna cena lastnega življenja. Ti heroji so uvrstili do tedaj neznan slovenski narod v vrsto tistih redkih ustvarjalnih narodov, na katerih bosta slonela v bodoče napredek in zgodovina človeštva.

Slovenski upor je hromil fašistični vojni stroj in usporaval vse njegove pridobitve, odprl grozotistim slovenskim izdajalcem, ki so z izdajstvom odprli okupatorju vrata in tistim izkoriščevalcem, ki jim svoboden in ponosen slovenski narod ne služil več za klapca.

Okupator in slovenski izdajalec, volk in pes sta se združila, da s skupnimi močmi potlačita slovensko vstajo. Poletna nemško-italijanska in belogardistična ofenziva proti osvobojenemu slovenskemu ozemlju, proti OF in partizanski vojski - to je proti slovenskemu narodu - je bil zadnji poizkus s stopnjevanimi strahotami prestrašiti, prevariti in pokoriti prebujeni narod.

Slovenski človek, kmet, delavec in izobraženec je jasno spoznal, da bodo vse njegove dosedanje žrtve zaman, če se hkratu ne bo otresel vseh svojih sovražnikov - okupatorjev in njihovih pomočnikov bele garde - ki so se po vsem slovenskem ozemlju zvezali, da bi prepredili njegovo vstajenje. Na pragu smrti je spoznal modrost življenja. Vsiljena mu je bila ozka izbira svoboda ali suženjstvo za vso večnost, vse ali nič - srednje izbire ni. Slovenski narod se je odločil doseči vse in je zato sprejel boj tudi proti podpihovalcem državljanske vojne, da reši svoj narod pred uničenjem, ki so mu ga namenili izrodki človeške družbe.

Zato je okupatorjeva in belogardistična ofenziva sprožila nekaj česar krvniki naroda niso mislili. Ofenziva vstaje ni zadušila, temveč ji je odprla vrata v samo fašistično Nemčijo in Italijo, zgrajeni na ropu, nasilju in raznarodovanju. Požar upora se je v zadnjih tednih razširil preko stari slovenskih mej na Koroško in Primorsko, v Podjuni, ob Žili, pod Šmohorjem, od Soči so se zbrali slovenski možje in fantje, ki v njih ni zamrlo junško srce slovenskih pradedov. Zavrnilo su pozivna mobilizacijo za fašistično vojsko in sledili pozivu svojega naroda v partizane. Duh Simona Gregorčiča in koroških klicarjev je oživel v njihovih rojakih. Koroške in Primorske gore so posejane s partizanskimi bataljoni, ki so se pridružili slavnemu poveljstvu in IOOF. Pest slovenskega partizana začrtava meje velike slovenske domovine. Ljubljani, Notranjski, Dolenjski, Gorenjski in Štajerski sledijo Koroška, Primorska, Istra, Goriška, Beneška Slovenija - povsod, kjer je rodila slovenska mati. Prvič v zgodovini je plamen upora združil vse Slovence vseh pokrajin k enemu in istemu cilju, boju za obstanek, za svobodo in samostojno življenje na vsem ozemlju velike slovenske domovine. Padle so vse od tlačitelev postavljene meje, slovenska kri je po dolgih stoletjih prvič živo zaplala na en glas srca, v skoro odmrlih žilah celotnega narodnega telesa. Ista kri se živa pretaka iz srca naroda - ponosne Ljubljane - v slednjo slovensko hišo, čez vrhe in gorske grebene, daleč na sever, zahod, jug in vzhod, z najoddaljenejših slovenskih gorskih vasic hiti proti osrčju življenski sok naroda, oplajajoč celoto in iščoč v njem moči za nova dejanja. Ista čista misel, ista odločna volja in ista jeklena pest so noč in dan na delu, da uresničijo naš stoletni sen - združitev slovenskega naroda. Po preteklih zmotah in zblodah, preko sedanjih ovir nam borci OF z vsakim dnem, z vsako uro in minuto približujejo ta naš veliki zgodovinski dan.

Mednarodni pomen osvobodilne borbe slovenskega naroda.

Junjski boj slovenskega naroda je odmeval po vsem svetu. Komentari najrazličnejših radio-postaj in časopisov v najrazličnejših jezikih govore o slovenskem narodu tako, kakor se doslej o malem slovenskem narodu še ni govorilo v inozemstvu. Z občudovanjem zro narodi vsega sveta na ta košček zemlje, kjer se je mali slovenski narod, stisnjen med dva fašistična razbojnika, dvignil v osvobodilni upor, ki ima malo primerov v zgodovini narodov.

Nedvomno je slovenski narod s svojim bojem tudi zaslužil to občudovanje. Ni zaslužil samo zaradi junštva, ki ga je pokazal, marveč tudi zaradi mednarodnega pomena, ki ga ima osvobodilni boj slovenskega naroda. Da bi ta pomen razumeli, je dovolj opazovati, kakšen vpliv ima slovenski osvobodilni boj v sosednjih deželah, zlasti v Avstriji in Italiji. Za vse antifašistične elemente v teh deželah predstavlja slovenski osvobodilni boj izredno važno oporišče. Pod vplivom tega boja nastajajo v Italiji, zlasti pa v Avstriji že prve domače partizanske formacije, v vojaškem pogledu naslonjene na slovenske partizanske čete. Nobenega dvoma ni, da so pohodi slovenskega partizanskega bataljona tja pod Celovec in pohodi naših partizanskih oddelkov tja do Trsta in na meje Furlanije ogromnega pomena za razkrajanje nemško-italijanskega zaledja. Poročila naših partizanov o Koroškem pravijo, da jih niso z veseljem sprejeli samo slovenski kmetje, ampak tudi avstrijski. Naši partizani so v popolnoma avstrijskih vaseh visoko v zgornji Koroški dobivali velike količine hrane popolnoma brezplačno. In kar je najznačilnejše: te vasi niso izdajale oblastem smeri njihovega gibanja.

O čem govore vsa ta dejstva? Ona govore o tem, da je slovenski narod v tem srednjeevropskem prostoru postal avantgarda, inicijator, celo organizator antifašistične osvobodilne borbe narodov. To pomeni, da si je prvič v naši zgodovini slovenski narod priboril tak ugled med narodi, ki mu omogoča zavzeti vodilni položaj. Če dodamo k temu še dejstvo, da zaradi geografske lege slovenske zemlje naša partizanska vojska ruši eno najvažnejših evropskih zvez (Trst-Dunaj), a se pribličuje tudi drugi podobni liniji preko Koroške, potem je jasno, da je tudi v vojno-strateškem pogledu naša osvobodilna vojna izredno važna pomoč v splošni borbi zaveznikov proti silam fašistične osi.

In prav to su tista dejstva, ki so v toliki meri dvignila tako okupatorja, kakor naše zaveznike. Relativno ogromno vojsko so vrgli na sektor Slovenije, na drugi strani pa so nam v zadnjem času dali nekateri poluradni predstavniki zaveznikov take izjave priznanja, kakršnih je bilo deležnih malo narodov v Evropi. Ne govori več samo Moskva o naših partizanih in o pravičnosti naših nacionalno-osvobodilnih ciljev. Tudi angleško časopisje (n.pr. poluradni Times), angleški radio v vseh mogočih jezikih in v zadnjem času celo angleški predstavniki v slovenskih oddajah londonskega radija priznavajo velik zavezniški pomen borbe slovenske partizanske vojske in pozivajo na boj proti belogardističnim slugam okupatorjev.

Kako ogromen pomen ima vsa ta dejstva za bodočnost slovenskega naroda, je danes že popolnoma očitno za vsakega resničnega in iskrenega slovenskega patriota. Prav gotovo se iskreni slovenski patrioti ne vesele tega občudovanja in mednarodnih pohval zaradi pohval samih. Ne, vsa ta dejstva nam razodevajo nekaj drugega, kar je za stoletje zatirani slovenski narod najvažnejše: s svojo sedanjo oboroženo borbo slovenski narod ni dosegel uspehov samo v pogledu oslabitve okupatorske oblasti na naših tleh, ampak tudi mednarodno priznanje svojih nacionalnih pravic. Čeesar ni moglo doseči vse prosjačenje londonskih beguncev, to je doseglo bojeveno gibanje Osvobodilne fronte in akcije slovenskih partizanskih čet. V tem je garancija, da se 1918 letu za Slovence ne bo več ponovilo. S svojim orožjem si je slovenski narod skoval jamstva, da ob koncu te vojne ne bo več prosjačil za svojo svobodo, ampak bo kot svoboden narod in združen narod sodeloval z drugimi narodi pri bodoči ureditvi svata, zlasti pa tega dela Evrope.

Slovenski kmetijski človek in bela garda.

Kdor danes še ni spregledal, temu res ni pomoči. Kdor v mukah ljudstva, ob krvavih moritvah, ob požganih vaseh ni spoznal resnice, ta res zasluži le uničenje. Slovenski kmetijski človek! Ali ne vidiš, da so sokrivci zločinov nad slovenskim narodom belogardistični izda-

jalci, ki so skupaj z italijanskimi bandami šli uničevati tvoje, s trpljenjem pridobijeno premoženje. Na stotine slovenskih vasi je dosedaj že požgala belogardistično-italijanska bratovščina, na stotine ljudi so na zverinski način pobili, samo zato, ker so bili zavodni Slovenci in so hrepeneli po novem življenju.

Zakaj? Čemu in odkod prihajajo? Kdo vzdržuje te roparje in morilce? Kdo jih plačuje in kje črpajo ogromne vsote za to, da bi se slovensko ljudstvo uničilo?

Mnogi so si najbrž že sami odgovorili na vprašanja: mnogi pa še ne vedo resnice; mnogi tudi radi neznanja pomagajo tem bandam in postajajo tako sokrivci zverstev, ki jih uganjajo belogardistične tolpe.

Ali se spominjaš, tovariš, kako se ti je godilo 23 let v Jugoslaviji? Ali si pozabil, kako so te varali razni politikanti? Kako so se jim pred volitvami razvijali jeziki, po volitvah pa si ostal baš ti kmetijski človek še večji trpin in pravi sluga izkoriščevalcev, ki so na račun ljudske, zlasti pa kmetijske nezavesti, grabili milijone. Ljudstvo v Jugoslaviji ni imelo več nobene pravice. Razen garanja in plačevanja, za kmetavzreja ni bilo nič.

Nikdo najbrž ni pozabil, da je prej v Jugoslaviji veljal en kilogram sladkorja 16 Din; 100 kg krompirja v najboljšem primeru 60 Din. Voli so se prodajali po 4,50 do 5 Din za kg; sol je veljala 3 Din. Da o strahotnih cenah tekstilnega blaga v primerih s kmetijskimi produkti sploh ne govorimo.

Tovariš, preberi in odpri oči! Stresel se boš! Ali veš, da je tovarnar na drugi strani plačeval kmetu za sladkorno peso 15 do 25 Din za 100 kg? Da je za pridelavo 1 kg sladkorja imel vseh stroškov 1,93 Din., ali veš to? Če mu iz srca radi dodamo še 1 Din, čistega dobička pri kilogramu, je vendar med 3 dinarji in 16-timi dinarji nastalo 13 Din razlike, ki je bila vzeta najbolj širokim množicam. Produktivni stroški soli so znašali 5 para za 1 kg, prodajali pa so jo po 3 Din., razlika je bila tudi vzeta iz žepov najbolj širokih množic. Par volov si moral rediti 3 do 4 leta. Vsak kmetijski človek ve koliko je to zahtevalo truda, toda kljub temu si moral prodati vole zastonj: Tovarnar na Dunaju ali v Monakovem pa je za en par slovenskih volov, ko jih je predelal v razne izdelke, prejel do 800 šilingov ali 8.000 Din čistega dobička. Če primerjamo kmetov ali tovarnarjev izkupiček in kmetov 4 letno delo za vzrejo volov, potem kmet ni prejel plačano za svoje vole niti petdesetinko truda, ki ga je vložil v vzrejo, voli pa so bili sploh zastonj.

Tako je bilo pri vsakem kmetijskem produktu. Vsekar je pridelal kmet, je bilo zastonj, ker je to zahtevala korist veče industrije in denarnih mogotcev, ki so bili dejanski vladarji Jugoslavije. Razni Korošci, Paclji in Kramarji so služili ljudem samo za pesek v oči. Politikantarji so vestno izpolnjevali svojo dolžnost in so ljudstvo stalno držali v medsebojnem sovražstvu, da se potem ni moglo spomniti na svoje pravice. Nikče tudi ni imej časa. Po 16 urem delu kmetijski človek ni več mogel razmišljati o pravici in krivici, tožil je le o težkih časih in se iz političnih razlogov med seboj sovražil. Kmetijski človek je torej postal prav takšen suženj kapitalizma kot delavec. Gospoda ga je znala tako zvito prevariti, da ni nikdar prišel do sapa. V zemljiški knjigi je sicer bilo zapisano, da je Tratar Matevž posestnik 30-tih oralov zemlje v k.o. Poljane, toda temu dejansko ni bilo tako. Kmetova lastnina je bila le navidezna, da si tako imel več veselja do dela in garanja, v resnici pa so bili le oskrbnik zemlje, katere pravi lastnik je bil kapitalist. Ker je ta gospoda imela oblast v rokah, si je po mili volji odrejale cene za surovine, ki so bile res skoraj zastonj, industrijski produkti pa so na drugi strani zopet imeli takšne visoke cene, da so kmetškega človeka moral oguliti do golega.

Iz prednjega se krasno vidi, kako je po eni strani prodajal zastonj svoje delo industrijski delavec, kako je prodajal zastonj svoje delo in produkt kmet, da bi industrijec izbil čim več na račun delovnega ljudstva. Ljudska revščina se je na ta način širila, izkoriščevalci pa so iz dneva v dan bogateli. Spomniti se je treba enega izmed bivših politikantarjev, ki se je v "Unionu" v Ljubljani poljubljal z nekim slovenskim politikom. Dotični gospod je bil leta 1922 še popolnoma suh advokat, leta 1939 pa je njegovo premoženje znašalo okrog 1000 milijonov dinarjev. Najbrž je to premoženje nabral iz gole ljubizni do ljudstva! S kakšnim izkoriščevalcem se je slovenski politikantar bratil menda ni potrebno še posebej povdarjati.

Iz naprej navedenega bomo sedaj lažje razumeli, zakaj je tako naglo propadla Jugoslavija, zakaj so se gospodje tako naglo sprevrgli iz vodnikov Jugoslavije v zveste sodelavce okupatorjev. Zato, ker se jim je šlo za profit, za nadaljno izmožgavanje ljudstva, ki se je že uničevalo strahotnemu izkoriščanju in zatiranju. Gospoda je mislila, da ji bo vnaprej okupator pomagal dušiti ljudski upor in da bodo na ta način še naprej lahko izkoriščali množice po svoji volji.

Izkoriščano ljudstvo se je sedaj uprlo obojim. Organiziralo se je v Osvobodilni fronti in partizanski armadi, da se bo za vedno otreslo izžemalske oblasti. Pod vplivom ljudske enotnosti se je sedaj gospoda zatekla k zadnjemu poskusu - prisiliti ljudstvo k poslušnosti. V ta namen je pristopila k organizaciji pokvarjencev in kriminalnih tipov v oborožene tolpe, z nalogo, da zaduše upor ljudstva, pa magari tudi za ceno morij in bratomornega klanja.

Torej torej pravo lice in izvor bele garde; to so nameni in cilji ne teh band, ampak gospode, ki bande plačuje in vzdržuje.

In kakšen naj bo odnos med kmetскими ljudmi in belogardističnimi bandami? Tudi to je razumljivo in enostavno: Radi bodočnosti in resnične svobode vsega naroda, je treba vse bande pokončati do zadnjega izdajalca.

Zmaga bele garde bi pomenila ponovno zaslužnje ljudstva in povratek starih metod izkoriščanja. Zmaga bele garde bi pomenila za kmetskega človeka zopet samo garanje do smrti. Uničenje bele garde pa pomeni, da bo kmetško ljudstvo Slovenije in vseh narodov Jugoslavije prvič prišlo do svobode, do pravice in prvič v zgodovini bo postalo resnični gospodar zemlje in tudi nove Jugoslavije.

Ali veste, da je v vsej Sloveniji blizu 700.000 ha najboljše zemlje bilo v rokah gospode, da je v vseh Sloveniji še okrog 400.000 ha zamočvirjene in mrtve zemlje, ki nikdar še ni rodila kruha. Zmaga bele garde bi pomenila, da bi vsa ta zemlja še v naprej ostala v rokah gospode. Mrtva zemlja bi ostala mrtva... v trpljenju ljudstva pa se ničesar ne bi spremenilo. Uničenje bele garde torej pomeni, da bo vsa to ogromno zemljo dobilo kmetško ljudstvo v neomejeno last. Osvobodilna fronta je že vsa to zemljo razlastila. Osvobodilna fronta slovenskega naroda in partizanska armada sta edini garanciiji, da bo končno kmetško ljudstvo gospodar zemlje in samega sebe, da bo svoboda, resnična svoboda enkrat tudi slovensko ljudstvo dvignila iz teme, iz trpljenja in ga popeljala v lepše in človekavredno življenje.

Slovenski kmetški človek, pojdi v boj zoper belo gardo, da bo res vsa zemlja postala tvoja.

ENOTNOST SLOVENSKEGA DELAVSTVA

Slovensko delavstvo danes v celoti stoji v prvih vrstah osvobodilne borbe. V preteklosti se je delilo na razne ideološke in sindikalne skupine, kar je povzročalo, da je bila udarnost slovenskega proletariata majhna ter ni povzročala ljudskim zatiralcem prehudih skrbi. Toda naraščajoči pritisk socialne in politične reakcije, zlom Jugoslavije ter nastop okupacije je slovensko delavstvo združil. Glavne delavske skupine so postale jedro slovenskega osvobodilnega gibanja. Mirno lahko ugotovimo, da je zaveden slovenski proletariatski ustanovil OF, okoli katere so se potem začele zbirati ostale plasti naroda. Slovenski delavec je vložil vse svoje napore tudi v organizacijo partizanske vojske.

Ob teh skupnih naporih osvobojevanja zatiranega naroda so padle med delavstvom zadnje ovire, ki so doslej preprečevale njegovo popolno zlitje. Enotno, ki je prej nismo mogli doseči kljub odkritosrčnim in resnim naporom, se danes ustvarja v skupnem trpljenju in borbi. Ta, s krvjo zapečatená povezanost in tovarištvo nam daje zagotovilo, da bo poslej skozi vse težkoče in vesele čase slovenski proletariatski kurakal enotno, zavedajoč se svoje velike skupne vloge, ki jo ima v narodu.

Vodstva delavskih skupin bodo ob gornjih dejstvih izdala poziv vsemu slovenskemu delavstvu, da na skupnih konferencah razmotri vprašanje delavske enotnosti in njene usodne vloge pri reševanju slovenskega narodnega vprašanja.

Náčelo enakopravnosti in spoštovanja nazorov naj bo v prihodnje poleg razredne zavednosti temelj udarne skupnosti slovenskega delavstva.

Slovensko delavstvo danes v celoti izpolnjuje veliko zgodovinsko vlogo, ki mu jo je razvoj naložil. Obenem se zaveda, da je od njegove delavnosti in borbenosti tudi v prihodnje odvisna usoda vsega naroda.

Enotnost, ki jo je delavstvo danes ustvarilo, naj v slovenskem narodu postane središče vsega naprednega in ustvarjalnega dela. Kakor je enotno slovensko delavstvo postalo središče in gonilna sila narodnega osvobodilnega gibanja, tako hoče delavstvo tudi v prihodnji svobodni Sloveniji odločilno sodelovati pri urejanju in ustvarjanju novega življenja.

Slovensko delavstvo poziva vse sloje naroda, naj se pridružijo njegovemu prizadevanju in borbi za narodno svobodo. Oni, za katero je delavstvo dalo vse sile, naj postane za vsakega Slovence središče vsega narodnega življenja. Kakor slovensko delavstvo, naj sleherni Slovenec in Slovenka vložijo vse svoje sile v delo za narodno osvobodjenje.